

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

7. Arsenij, Mæsimæ, Iuliani, & aliorum Anachoretarum paupertas.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

cupere; respondit: Duplex verecundia est, quia non indigens suscipio, & aliena prestans, vana gloria subiacebo. Fuit nimirum Agatho Paulini exempli successor, cuius est illud monitum: *Habentes alimenta, & quibus regamur, his contenti sumus.* Fuit & memor illius oraculi: *Qui tetigerit picem, inquinabitur ab ea.* Quod S. Antonius in hunc modum ostendit, in eo, qui pecuniæ quàm non perfectus contemtor esset, retenta parte, declaravit. *Frater quidam renuncians saculo, & dans, quæ habebat, pauperibus, retinens autem pauca in sua ratione, venit ad Abbatem Antonium. Quod cum agnouisset senex, dixit ei: Si vis monachus fieri, vade in illum vicum, & eme carnes, & impone corpori tuo nudo, & sic veni huc. Et cum sic fecisset frater ille, canes & auos corpus eius lacerabant. Cum pervenisset autem ad senem, interrogavit, si fecisset, quod ei dixerat. Illo autem ostendente corpus suum laceratum, dixit S. Antonius: Qui renunciant saculo, & volunt habere pecunias, ecce ita impugnati à demonibus discerpuntur. Mira ergo & misera res est, si qui profiteretur, se pecuniam abiecisse, pecuniam sectatur religiosus, atque illis rebus inhiat, quas censuit abdicandas. Vnde D. Hieronymus, *Possideant opes, inquit, sub Christo paupere, quas sub locuplete diabolo non habuerant; & suspirios Ecclesia diuites, quos tenuit mundus ante mendicos.* Nepotianus noster aurum calcans, schedulas confectatur: & sicut in carne sui contemtor est, & paupertate incedit ornator, ita totum animam inuestigat ornatum. Quare eundem superius sic laudat: *Nepotianus balthico posito habituq; mutato, quidquid castrensium peculij fuit, in pauperes erogavit. Legebat enim: Qui vult perfectus esse, vendat omnia quæ habet, & det pauperibus, & sequatur me. Et iterum: Non potestis duobus dominis seruire, Deo & mammona. Excepti vili tunica, & operimento pari, quocæto tantum corpore frigus excluderet, nihil sibi amplius reservavit.**

Pluribus experimentis testatum est, quantum pollic divina amor paupertatis. Egrotavit aliquando Abbas Arsenius in Scythiæ, & opus habuit in necessitate sua usq; ad unam siliquam summi. Et cum non inueniret, accepit à quodam velut eleemosynam, & dixit: *Gratias tibi ago, Domine, quia me dignum fecisti, nomine tuo, ad hoc pervenire, ut egeus eleemosynam pestularem.* Gaudent nimirum Christi imitatores ijs rebus se spoliari, quibus alij dicati exultant. Quin & centonibus magis triumphant milites sacri, quàm profani in paluda-

1. Tim. 6. 8.

Ecclesi. 13. 5.

Ruffin. lib. 3. cap. 68.

X.

Heribert. Rosvceid. in vitis PP. 1. 5. n. 5. libell. 6.

Aa

mentis

Idem Ibid. l. 1. mentis. Qua de causa Maximus neque tunicam voluit, neque cilicium mutare, sed ijs, quæ in eis siebant, rupturis pannos affluens, senectuti remedium attulit. Iulianus autem senex, circiter annos septuaginta, in quodam brevi spelæo moratus, nihil omnino sæculi istius, præter cilicium, & sagum, & vasculum ligneum, & librum possidebat. Hæ diuitiæ fuerunt, & tota supellex Iuliani.

Ibid. lib. 10. cap. 51. Miri etiam author exempli fuit, in hoc genere, Aphraates, qui nihil unquam omnino accepit ab aliquo, non panem, non obsonium, non vestem, sed unus solus ei notus panem suppeditabat. Cùm autem usq; ad profundum processisset senium, post occasum solis, vescebatur eletribus. Aiuunt autem Anthemium, qui postea fuit & Præfectus, & Consul, cùm electus legatus profectus est ad Persas, ad eum attulisse tunicam apud Persas contextam, & dixisse: Cùm scirem unicuiq; suam dulcem esse patriam, & qui illic nascuntur fructus esse iucundissimos, hanc ex patria ad te attuli tunicam, rogoq; ut tu eam accipias; ego verò sim tua benedictionis particeps. Is autem eam quidem primum iussit poni in subscilio: deinde cùm multi fuissent interiecti sermones, dixit se angere animo, ut potest quòd sit in duas partes diuisa cogitatio. Illo autem rogante causam, semper, inquit, constitui habere unum solum, qui mecum habitaret, mihiq; ipsi hanc legem imposui, ut mihi omnino denegetur duorum simul habitatio. Cùm ergo unus mecum iam sedecim annis habitasset, & esses mihi cordi, accessit quidam meus contribulus, volens mecum habitare, & rogans, ut hoc sibi liceat. Hoc mihi mentem distrahit: duos enim simul habere non patiar. Contribulem enim amplector, ut contribulem. Priorem autem, ut qui mihi cordi fuerit, expellere, & graue, & iniquum existimo. Ille verò, Merito, inquit, ò pater, neque enim fas est, ut eum, qui tibi plurimo tempore inseruijt, amandos, tamquam non aptum; eum autem cuius morum nondum fecisti periculum, propter solam admittas patriam. Ad hæc diuinus Aphraates: Non accipiam ergo, inquit, ò vir admirande, hanc tunicam; duas enim habere non patiar. Est enim mihi quidem sententia iucundior, tua verò melior eà, qua mihi tanto tempore inseruijt. Ad hunc modum veterem ac detritam tunicam suam noua repudiata retinuit Aphraates, non imperitior in docenda, quàm superior in exercenda paupertate magister. Ac sanè plures in huius virtutis schola, discipuli excelluerunt, quibus fiducia in Deum, præ omni pecunia, aut re alia fuit. Qualis & ille fuit, cui

Patriarcha

Patriarcha Ioannes Eleemosynarius centum numismata dare voluit. *Dei autem amicus ille verè monachus, non passus aliquid accipere ex eis, dignum memoria verbum ad Patriarcham locutus est dicens: Ego hoc non postulo, Domine; Monachus enim si fidem habet, horum non indiget: Si autem horum eget, fidem non habet.* Quo audito, S. ille Præsul tantò impensius monachos posthac honoravit, multoque maiore animi affectu hospitio excepit.

Leontius in
vita S. Ioanis
Eliem. c. 27

Paupertatem suam in emulens, & nostro quoque sæculo imitandum perduxerunt fastigium S. Basilii, S. Benedictus, S. Bernardus, S. Dominicus, S. Franciscus, S. Ignatius, & alij quàm plurimi. S. Franciscus hanc virtutem vsque ad eò censuit esse admandam, ut eam quasi sponsam sibi suisque etiam desponsarit. Et sæpe à fratribus rogatus, *Quanam virtus maximè nos Christo commendaret, gratosq; faceret?* cum iubilo respondit: *Paupertas, hac est enim via salutis, humilitatis fomes, perfectionis radix, que fructus nobilissimos, eosq; multiplices producit, sed occultos, & paucis cognitos.* Huius virtutis amore inflammatus, Romæ ad SS. Petri & Pauli sepulchrum, cum lachrymis supplicans, ut se se thesauro paupertatis instruerent, meruit eos, velut viuos intueri, qui eum addito osculo salutantes dixerunt: *F. Francisce, quia hoc petis, quod Christus & Apostoli seruarunt, certiozem te reddimus, tuum desiderium esse exauditum. En thesaurus sancta paupertatis tibi tuicq; affectis perfectè conceditur: ac quicumq; eum capeissent, de regno beatitudinis erunt securi, & à Domino benedicti.* Hinc idem dicitur. *Pauper est typus Christi, qui propter nos egenus factus est, ut nos sua inopia diuites efficeret. Qui ergo pauperi maledicit, Christo maledicit. Ex aduerso pecunia seruis Dei non est aliud, quàm diabolus, & coluber venenosus.* Quae de causa idem S. Franciscus fratribus suis, pro viatico, illum verficulum dare solebat: *Iacta super Dominum curam tuam, & ipse te enutriet.* Possem hîc adducere domestica, de S. Ignatio, de S. Francisco Xauerio & Borgia, de Petro Fabro, de Roderico, de Meneffio, de Barcæo, de Gonzaga & alijs, qui heroica virtutis istius facinora ediderunt, sed alius sibi hos pauperes locus vendicat; neque vmquam ex hac silua emergerem, si velim singulos vel stricim attingere.

XI.

Psal. 54. 23

Alterius tamen sexus, & minoris quoque ætatis libet, in hac laude

XII.